

ΕφΠατρ 96/2018

Αυτοκινητικό ατύχημα - Υπαιτιότητα - Επικουρικό Κεφάλαιο - Έφεση - Δεδικασμένο -.

Δεδικασμένο από τελεσίδικη απόφαση που εκδόθηκε σε αγωγή αποζημίωσης σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου από αδικοπραξία (όπως από αυτοκινητικό ατύχημα) επί της νέας με την αυτή ιστορική και νομική αιτία δίκης, ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα η αδικοπραξία, την ευθύνη του υπαιτίου, την τυχόν συνυπαιτιότητα του καθενός, την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ ζημιογόνου πράξης και ζημίας και τη ζημία του ενάγοντος που αναφέρεται στον οριοθετηθέντα με την πρώτη αγωγή χρόνο, για τον οποίο και επιδικάσθηκε η αποζημίωση. Δεν αποτελεί δεδικασμένο η απόφαση αυτή για ζημίες που ανάγονται σε μεταγενέστερο της πρώτης αγωγής χρόνο, κατά τον οποίο είναι δυνατόν η αδικοπραξία να εξακολουθήσει αναδιδουσα επιζήμιες συνέπειες. Εκείνος που δεν ζήτησε με προηγούμενη αγωγή του ολόκληρη την απαίτησή του αλλά μόνο μέρος δεν εμποδίζεται να επιδιώξει με νέα αγωγή και το υπόλοιπο, εφόσον αυτό δεν αποτέλεσε αντικείμενο της πρώτης δίκης. Αν αποτέλεσε αντικείμενο της δίκης εκείνης και απορρίφθηκε δεν μπορεί να ζητήσει παρόμοια απαίτηση με την νέα αγωγή, εκτός αν επικαλεσθεί νεότερα περιστατικά που θα γίνουν αντικείμενο αποδείξεως, από τα οποία δημιουργήθηκε αυτή η απαίτηση και έχουν ως γενεσιουργό αιτία την ίδια δικαιοπραξία που κρίθηκε με την προηγούμενη τελεσίδικη απόφαση.

ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Αριθμός απόφασης 96/2018

.....

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Από την υπ' αριθ. 4417/719-11-2015 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Πατρών, ..., την οποία επικαλείται και προσκομίζει ο πρώτος εφεσίβλητος, επιμέλεια του οποίου προσδιορίσθηκε η συζήτηση της ένδικης εφέσεως, προκύπτει ότι, αντίγραφο της εφέσεως του εκκαλούντος ν.π.ι.δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» με πράξη ορισμού δικασίμου και κλήση προς συζήτηση για τη δικάσιμο της 19ης Μαΐου 2016, κατά την οποία η υπόθεση αναβλήθηκε για τη σημερινή δικάσιμο, επιδόθηκε νόμιμα και εμπρόθεσμα στον δεύτερο εφεσίβλητο. Εφόσον, λοιπόν, δεν εμφανίσθηκε, πρέπει να δικασθεί ερήμην, αλλά η διαδικασία θα προχωρήσει, όπως αν είχε παρουσιαστεί (άρθρο 524 παρ. 4 του ΚΠολΔ), δεδομένου ότι δεν απαιτείται κλήση αυτού για τη σημερινή μετ' αναβολή δικάσιμο, αφού η αναγραφή της υπόθεσης στο πινάκιο ισχύει ως κλήτευση όλων των διαδίκων (άρθρο 226 παρ 4 εδ δ' σε συνδυασμό με 498 παρ. 2 ΚΠολΔ) [βλ. ΑΠ 136/1999 ΕλλΔνη 40. 1076, ΑΠ 1409/1997 ΕλλΔνη 39. 366, ΑΠ 372/1996 ΕλλΔνη 38. 51, ΕφΠατρ. 595/2005 ΑχαΝομ 2006/393].

Η υπό κρίση από 14-1-2014 (με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως 30/16-1-2014 και ορισμού δικασίμου στο παρόν Δικαστήριο 399/30-9-2015) έφεση του τρίτου εναγομένου στην κύρια

αγωγή και ενάγοντος στην παρεμπόδιση αγωγή, ν.π.ι.δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ», ήδη εκκαλούντος, κατά της υπ' αριθ. 284/2013 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών που εκδόθηκε αντιμωλίαν των διαδίκων κατά την ειδική διαδικασία των άρθρων 681Α' επ. του ΚΠολΔ, σε διαφορά για ζημιές από αυτοκίνητο και έκανε εν μέρει δεκτή την από 20-10-2010 κύρια αγωγή και εν όλω δεκτή την συνεκδικασθείσα με αυτήν από 8-7-2011 παρεμπόδιση αγωγή, ασκήθηκε νομίμως με νομότυπη κατάθεση του σχετικού δικογράφου στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και εμπροθέσμως {άρθρα 495 παρ. 1, 511, 513 παρ. 1 β, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2 του ΚΠολΔ, όπως αυτό ισχύει πριν την αντικατάσταση του από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015 (ΦΕΚ Α' 87/23-7-2015), 591 παρ. 1 και 681 Α του ΚΠολΔ}, καθόσον, α) από τα στοιχεία της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης, ούτε γίνεται επίκληση ότι εχώρησε τέτοια και επιπλέον η κατάθεση της εφέσεως έλαβε χώρα στις 16-1-2014{(βλ. την υπ' αριθ. 30/16-1-2014 έκθεση κατάθεσης δικογράφου έφεσης της Γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών, όπισθεν του δικογράφου της εφέσεως), δηλαδή εντός τριών ετών από τη δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης, στις 17-5-2013, δεδομένου ότι η διετής προθεσμία άσκησης του ενδίκου μέσου της εφέσεως σύμφωνα με το άρθρο 518 παρ. 2 του ΚΠολΔ, όπως ισχύει μετά την αντικατάσταση του από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015 ΦΕΚ Α'87/23-7-2015, αφορά τις εκκαλούμενες αποφάσεις που έχουν δημοσιευθεί μετά την 1-1-2016-βλ. Β. Βαθρακοκόιλη, «Η έφεση-Ερμηνεία-Νομολογία-Βιβλιογραφία-Ειδικές Διατάξεις, έκδ. 2015,σελ. 240-241, αριθ. 909β-912} και β) έχει κατατεθεί το νόμιμο παράβολο (βλ. την από 16-1-2014 επισημείωση της Γραμματέα του Πρωτοδικείου Πατρών, στην οποία βεβαιώνεται ότι κατατέθηκαν τα υπ'αριθ. 029912 και 029911 παράβολα του Δημοσίου, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 495 του ΚΠολΔ (όπως η ανωτέρω παράγραφος προστέθηκε με την παρ. 2 του άρθρου 12 του Ν. 4055/2012 (ΦΕΚ Α 51/12-3-2012) και σύμφωνα με το άρθρο 113 του ίδιου νόμου ισχύει από 2-4-2012 και στην οποία μετά το εδάφιο α' προστέθηκε εδάφιο β' με το άρθρο 93 παρ. 1 του Ν. 4139/2013 (ΦΕΚ Α 74/20-3-2013) και πριν την αντικατάσταση του από το άρθρο 1 άρθρο τρίτο του Ν. 4335/2015 (ΦΕΚ Α 87/23-7-2015-, που ισχύει από 1-1-2016, σύμφωνα με το άρθρο ένατο παρ.2 του αυτού άρθρου και νόμου), που εφαρμόζεται εν προκειμένω ενόψει του χρόνου ασκήσεως της ενδίκου εφέσεως (16-1-2014). Παραδεκτώς δε, φέρεται προς συζήτηση ενώπιον του παρόντος αρμοδίου Δικαστηρίου (άρθρο 19 του ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε από το άρθρο 4 παρ. 2 του Ν. 3994/2011). Πρέπει, επομένως, η έφεση αυτή να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια ως άνω ειδική διαδικασία ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 παρ. 1 του ΚΠολΔ), κατά το μέρος που μεταβιβάζεται η υπόθεση με την έφεση στο δευτεροβάθμιο αυτό δικαστήριο (άρθρο 522 του ΚΠολΔ).

Ο ενάγων της κύριας αγωγής, ήδη πρώτος εφεσίβλητος, με την αγωγή του, την οποία απηύθυνε ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου κατά του υπαίτιου οδηγού, πρώτου εναγόμενου και ήδη δεύτερου εφεσίβλητου, κατά του τρίτου εναγόμενου και ήδη εκκαλούντος ν.π.ι.δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» και κατά του ..., ήδη μη διαδίκου στην παρούσα δίκη, ισχυρίσθηκε ότι κατά τον αναφερόμενο σε αυτή(αγωγή) τόπο και χρόνο ο πρώτος εναγόμενος οδηγώντας το με αριθμό πλαισίου ... μηχανήμα έργου, φορτωτή-λαστιχοφόρο, ιδιοκτησίας του, το οποίο δεν ήταν ασφαλισμένο σε καμία ασφαλιστική εταιρεία για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη και ως εκ τούτου νομιμοποιείται παθητικώς το τρίτο εναγόμενο ν.π.ι.δ. αυτοτελώς, συγκρούσθηκε με το υπ' αριθ. κυκλοφορίας ΑΧΤ-... Ι.Χ.Ε. αυτοκίνητο που οδηγούσε ο ενάγων και ανήκε στην ιδιοκτησία του. Ότι η εν λόγω σύγκρουση, η οποία οφείλεται σε αμέλεια του πρώτου εναγόμενου οδηγού του παραπάνω οχήματος, όπως οι συνθήκες υπό τις οποίες συνέβη προσδιορίζονται επαρκώς, είχε ως αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό του ενάγοντος. Με βάση το ιστορικό αυτό, ζήτησε να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι να του καταβάλουν, εις ολόκληρον ο καθένας τους, ως αποζημίωση για την αποκατάσταση της θητικής του ζημίας το ποσό των 41.700 ευρώ, ενώ μετά τον παραδεκτό κατ' άρθρο 223 του ΚΠολΔ περιορισμό του αιτήματος από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, που αφορά τα κονδύλια της λήψης βελτιωμένης διατροφής και της χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης που έγινε με δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου του που καταχωρήθηκε στα πρακτικά δημόσιας συνεδριάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και επαναλήφθηκε με τις νομότυπα κατατεθείσες προτάσεις του, να αναγνωρισθεί ότι οι εναγόμενοι του οφείλουν το ποσό των 20.790 ευρώ, όπως αναλυτικά το κάθε μερικότερο κονδύλιο αναφέρεται στην αγωγή, με το νόμιμο τόκο τα

παραπάνω ποσά από την επίδοση της αγωγής μέχρι και την εξόφληση. Ζήτησε επίσης να κηρυχθεί η απόφαση προσωρινώς εκτελεστή, να διαταχθεί λόγω του αδικήματος προσωπική κράτηση του πρώτου εναγομένου διάρκειας 12 μηνών ως μέσο αναγκαστικής εκτέλεσης της απόφασης και να καταδικασθούν οι εναγόμενοι στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφαση συνεκδικάζοντας την ανωτέρω κύρια αγωγή με την από 8-7-2011 παρεμπόμπουσα αγωγή του τρίτου εναγομένου της κύριας αγωγής και ήδη εκκαλούντος ν.π.ι.δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ» η οποία στρέφεται κατά του πρώτου εναγομένου της κύριας αγωγής-υπαίτιου οδηγού και ήδη δεύτερου εφεσίβλητου, έκανε εν μέρει δεκτή την κύρια αγωγή, αναγνωρίζοντας ότι ο πρώτος και το τρίτο των εναγομένων αυτοτελώς οφείλουν να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρον έκαστος, το ποσό των οκτώ χιλιάδων (8.000) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από τη επομένη της επιδόσεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση και υποχρεώνοντας τον πρώτο και το τρίτο των εναγομένων αυτοτελώς να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρον έκαστος, το ποσό των έντεκα χιλιάδων διακοσίων (11.200) ευρώ, με το νόμιμο τόκο από την επομένη της επιδόσεως της αγωγής μέχρι την εξόφληση, κήρυξε την απόφαση εν μέρει προσωρινά εκτελεστή ως προς την καταψηφιστική της διάταξη για το ποσό των τεσσάρων (4.000) χιλιάδων ευρώ και δέχθηκε εν όλω την παρεμπόμπουσα αγωγή. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται το τρίτο εναγόμενο στην κύρια αγωγή ν.π.ι.δ. με την επωνυμία «ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ», με την ένδικη έφεση του και ζητά για τους λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων την εξαφάνιση της εκκαλουμένης απόφασης με σκοπό να απορριφθεί η από 20-10-2008 κύρια αγωγή του ενάγοντος-πρώτου των εφεσίβλητων και να γίνει δεκτή η από 8-7-2011 παρεμπόμπουσα αγωγή του κατά του εναγομένου αυτής, ήδη δεύτερου των εφεσίβλητων.

Από τις διατάξεις των άρθρων 321, 322, 324, 330 και 331 ΚΠολΔ προκύπτει, ότι δεδικασμένο από τελεσίδικη δικαστική απόφαση υφίσταται και όταν στη νέα δίκη που διεξάγεται μεταξύ των ιδίων προσώπων το αντικείμενο είναι διαφορετικό από αυτό που ζητήθηκε στην προηγούμενη δίκη, έχει όμως ως αναγκαία προϋπόθεση την ύπαρξη δικαιώματος που κρίθηκε στην δίκη εκείνη. Αυτό συμβαίνει, όταν στη νέα δίκη πρόκειται για την ίδια δικαιολογική σχέση και για το ίδιο νομικό ζήτημα που κρίθηκε με την προηγούμενη απόφαση, εκτός αν στην μεταγενέστερη δίκη ο κρίσιμος χρόνος διέρρευσε υπό νομικό καθεστώς διαφορετικό εκείνου που υπήρχε κατά τον χρόνο, στον οποίο αφορούσε η προηγούμενη δίκη και ενόψει του οποίου επιδικάσθηκε ή αποδοκιμάσθηκε η επίδικη απαίτηση, οπότε δεν υπάρχει στις δύο δίκες ταυτότητα νομικής αιτίας, την οποία συνιστά ο νομικός κανόνας που διέπει την σχέση, από την οποία απορρέει το προβαλλόμενο δικαίωμα (ΑΠ 390/1994 Δ. 25/49). Με βάση τα παραπάνω και σε συνδυασμό με τις διατάξεις των αρ. 297, 298, 914 και 929 Α.Κ. (που διέπουν τις αδικοπραξίες που τελέσθηκαν στην Ελλάδα αρ. 25 Α.Κ) προκύπτει περαιτέρω, ότι η τελεσίδικη απόφαση, που εκδόθηκε σε αγωγή για αποζημίωση σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας προσώπου από αδικοπραξία (όπως από αυτοκινητικό ατύχημα) αποτελεί δεδικασμένο επί της νέας με την αυτή ιστορική και νομική αιτία δίκης (ως προδικαστικό ζήτημα) ως προς τις συνθήκες υπό τις οποίες έλαβε χώρα η αδικοπραξία, την ευθύνη του υπαίτιου, την τυχόν συνυπαιτιότητα του καθενός, την αιτιώδη συνάφεια μεταξύ ζημιολογού πράξης και ζημίας και την ζημία του ενάγοντος που αναφέρεται στον οριοθετηθέντα με την πρώτη αγωγή χρόνο, για τον οποίο και επιδικάσθηκε η αποζημίωση. Δεν αποτελεί, όμως, δεδικασμένο η απόφαση αυτή για ζημιές, που ανάγονται σε μεταγενέστερο της πρώτης αγωγής χρόνο, κατά τον οποίο είναι δυνατόν η αδικοπραξία να εξακολουθήσει αναδίδουσα επιζήμιες συνέπειες, γιατί αυτές δεν είχαν προβλεφθεί, ούτε καταστεί αντικείμενο έρευνας κατά την πρώτη αγωγή (ΑΠ 470/2011 ΤραπΝομΠληρ ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 414/2011 Επιδικία 2011.420, ΑΠ 938/2010 ΤραπΝομΠληρ ΝΟΜΟΣ, ΕφΠατρ 930/2000 ΑρχΝ 2001.640, Αθ. Κρητικού «Αποζημίωση από τροχαία αυτοκινητικά ατυχήματα» εκδ. 1998, αριθ. 465, 473 επ.). Εξάλλου από τις ίδιες πιο πάνω διατάξεις, προκύπτει επίσης ότι εκείνος που δεν ζήτησε με προηγούμενη αγωγή του ολόκληρη την απαίτηση του, αλλά μόνο μέρος δεν εμποδίζεται να επιδιώξει με νέα αγωγή και το υπόλοιπο, εφόσον αυτό δεν αποτέλεσε αντικείμενο της πρώτης δίκης. Εάν όμως αποτέλεσε αντικείμενο της δίκης εκείνης (πρώτης) και απορρίφθηκε δεν μπορεί να ζητήσει παρόμοια απαίτηση με την νέα αγωγή, εκτός αν επικαλεσθεί νεότερα περιστατικά, που θα γίνουν αντικείμενο αποδείξεως, από τα οποία δημιουργήθηκε αυτή η απαίτηση και έχουν ως γενεσιουργό αιτία την ίδια δικαιοπραξία που κρίθηκε με την προηγούμενη τελεσίδικη απόφαση (ΑΠ 312/1989 Δ

21.568, ΕφαΘ 138/2010 ΕφαΔ 2010.1193, ΕφαΘ 4480/2007 Ελλ Δνη 2008.1463, Αθ. Κρητικού ο.π. εκδ. 2008, παρ. 18 αρ. 72). Τέλος, από τις ίδιες παραπάνω δικονομικές διατάξεις σε συνδυασμό με το άρθρο 932 ΑΚ προκύπτει ότι το δεδικασμένο το οποίο παράγεται από τελεσίδικη δικαστική απόφαση, που επιδικάζει χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης δεν εμποδίζει τη μεταγενέστερη, με νέα αγωγή, επιδίωξη περαιτέρω πρόσθετης χρηματικής ικανοποίησης. Προϋπόθεση, όμως, γι' αυτό είναι ότι οι συνέπειες της αδικπραξίας και της ηθικής βλάβης εκδηλώθηκαν μεταγενέστερα και δεν μπορούσαν να προβλεφθούν από το δικαστήριο το οποίο επιδίκασε την προηγούμενη χρηματική ικανοποίηση. Βέβαια, δεν δικαιολογεί την αξίωση για καταβολή χρηματικής ικανοποίησης λόγω πρόσθετης ηθικής βλάβης κάθε απόκλιση από την άμεσα αναμενόμενη εξέλιξη των συνεπειών της αδικπραξίας, δηλαδή, λόγου χάριν, δεν αρκεί μια ανανεωθείσα, βάσει των συνεπειών του τραυματισμού, ασθένεια, ακόμη και αν με αυτό τον τρόπο επέρχεται χειροτέρευση των συνεπειών τούτων, αλλά σημασία έχουν μόνο οι μεταγενέστερες συνέπειες και περιπλοκές τις οποίες το δικαστήριο, κατά το χρόνο εκδόσεως της προηγούμενης απόφασης του, δεν έλαβε υπόψη του, γιατί η επέλευση τους δεν έπρεπε, ή δεν έπρεπε σοβαρά, να αναμένεται. Κατά πόσο δε, κατά την επιδίκαση της χρηματικής ικανοποίησης, το δικαστήριο έλαβε υπόψη του τη μελλοντική δυσμενή εξέλιξη αποτελεί ζήτημα που διαπιστώνεται με την ερμηνεία της προηγούμενης αποφάσεως του (ΕφΛαμ 187/2010 ΤραπΝομΠληρ ΝΟΜΟΣ, ΕφαΘ 4480/2007 ΕλλΔνη 2008.1461, ΕφαΘ327 6/2002 ΕλλΔνη 2003.510).

Από την εκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρος του ενάγοντος της κυρίας αγωγής που εξετάστηκε ενώπιον του ακροατηρίου του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού(οι υπόλοιποι διάδικοι δεν εξέτασαν μάρτυρα), και όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι επικαλούνται και νόμιμα προσκομίζουν, τα οποία λαμβάνονται υπόψη προς άμεση ή έμμεση απόδειξη, για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων (άρθρα 336 παρ. 3, 339, 395 του ΚΠολΔ), όπως και η υπ' αριθ. 12327/17-2-2009 ένορκη βεβαίωση ενώπιον της συμβολαιογράφου Πατρών ..., καθώς και από όλη την αποδεικτική διαδικασία, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Το ένδικο αυτοκινητικό ατύχημα έγινε στις 15-12-2006 και περί ώρα 19.15 όταν ο πρώτος εναγόμενος της κύριας αγωγής ... οδηγώντας το με αριθμό πλαισίου ... μηχανήμα έργων (φορτωτή) χωρίς αριθμό κυκλοφορίας και χωρίς ασφάλιση αστικής ευθύνης, εκινείτο με ταχύτητα μη υπερβαίνουσα τα 20 χιλιόμετρα ανά ώρα στην επαρχιακή οδό Σελιανίτικων - Μυρόβρυσης του Δήμου Συμπολιτείας Αχαΐας με κατεύθυνση από Μυρόβρυση προς Σελιανίτικα. Στη χιλιομετρική θέση 2,300 της άνω επαρχιακής οδού και στο δεξιό άκρο του ρεύματος πορείας του άνω εναγομένου ευρίσκετο σταθμευμένο επί της οδού με μέτωπο προς Μυρόβρυση το με αριθμό κυκλοφορίας ΑΧΒ - ... ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του δεύτερου εναγομένου, μη διαδίκου στην παρούσα δίκη, το οποίο κατελάμβανε ένα σημαντικό τμήμα του οδοστρώματος του ρεύματος πορείας προς Σελιανίτικα, ήτοι τμήμα πλάτους ενός μέτρου περίπου. Ο πρώτος εναγόμενος, εξερχόμενος τότε από αριστερή σε σχέση με την πορεία του ελαφρά καμπύλη της οδού, αντιλήφθηκε το σταθμευμένο όχημα στο δεξιό τμήμα του οδοστρώματος, προτιθέμενος δε να συνεχίσει την πορεία του, άρχισε με την ίδια ταχύτητα να ενεργεί προσπέραση τούτου από τα αριστερά, καταλαμβάνοντας με τον τρόπο αυτό σημαντικό τμήμα του αντίθετου ρεύματος πορείας, δεδομένου ότι το πλάτος του οχήματος του έφτανε τα 2,50 μέτρα. Κατά το χρόνο που πραγματοποιούσε την προσπέραση, εμφανίστηκε στο αντίθετο ρεύμα κυκλοφορίας το υπ' αριθμ. κυκλοφορίας ΑΧΤ - ... ΙΧΕ αυτοκίνητο, που οδηγούσε ο ενάγων της κύριας αγωγής ... Ο τελευταίος οδηγώντας με ταχύτητα που έφτανε τα 60 χιλιόμετρα ανά ώρα, αφού εξήλθε από αριστερή σε σχέση με την πορεία του στροφή, αντιλήφθηκε το φορτωτή από απόσταση 20 μέτρων περίπου να έχει παρεμβληθεί στην πορεία του και αμέσως χρησιμοποίησε οπτικό σήμα (φώτα) και παράλληλα ενήργησε πέδηση, πλησιάζοντας άμεσα στο δεξιό άκρο της οδού. Παρά όμως τις άνω ενέργειες του, η σύγκρουση των δύο οχημάτων δεν αποφεύχθηκε, έτσι ώστε το αριστερό εμπρόσθιο ελαστικό του φορτωτή να επιπέσει με σφοδρότητα επί του εμπρόσθιου και αριστερού τμήματος του οχήματος του ενάγοντος, το οποίο και συνέθλιψε, ενώ αυτό ακινητοποιήθηκε στο άκρο δεξιό δίπλα σε ένα μανδρότοιχο και σε αυλάκι. Αποκλειστικά υπαίτιος του επιδίκου ατυχήματος είναι ο πρώτος εναγόμενος, ο οποίος οδηγούσε χωρίς την απαιτούμενη σύνεση και ιδιαίτερη προσοχή, την οποία όφειλε και μπορούσε να καταβάλει, όπως κάθε μέσος συνετός οδηγός και δεν ασκούσε τον έλεγχο και την εποπτεία του οχήματος του, ώστε να είναι σε θέση να εκτελεί κάθε στιγμή τους απαιτούμενους

χειρισμούς, ενώ δεν έλαβε υπόψη τις επικρατούσες στο συγκεκριμένο σημείο συνθήκες, την κατάσταση και το μέγεθος του οχήματος του και τις συνθήκες κυκλοφορίας, κατά τρόπο ώστε να είναι σε θέση να διακόψει την πορεία του οχήματος του μπροστά από οποιοδήποτε εμπόδιο βρισκόταν στο ορατό από αυτόν μπροστινό τμήμα της οδού, επιχείρησε δε να προσπεράσει με ελιγμό το άνω σταθμευμένο όχημα, καταλαμβάνοντας το αντίθετο ρεύμα πορείας, χωρίς προηγουμένως να βεβαιωθεί ότι μπορεί να πράξει τούτο ακίνδυνα και ακώλυτα για τους λοιπούς χρήστες της οδού και δη για τα αντιθέτως κινούμενα οχήματα και χωρίς να αναμείνει την ασφαλή διέλευση του αυτοκινήτου του ενάγοντος, που είχε προτεραιότητα και μπορούσε να το αντιληφθεί προτού διενεργήσει την υπέρβαση λόγω της κατάστασης του οχήματος του και των συνθηκών της οδού, παραβιάζοντας έτσι τις διατάξεις των άρθρων 12 παρ. 1, 16 παρ. 4, 19 παρ. 1, 2 και 21 παρ. 1 του Κ.Ο.Κ. Εξάλλου περιστατικά συνυπαιτιότητας του ενάγοντος οδηγού στην επέλευση του άνω ατυχήματος, καθώς και συγκλίνουσα αμέλεια του δεύτερου εναγομένου οδηγού, μη διαδίκου στην παρούσα δίκη, στην πρόκληση της εν λόγω σύγκρουσης δεν αποδείχθηκαν. Η υπαιτιότητα του πρώτου εναγομένου οδηγού έχει κριθεί άλλωστε με δύναμη δεδουλευμένου με την υπ' αριθμ. 213/2012 απόφαση του Εφετείου Πατρών, η οποία εκδόθηκε επί της από 18.1.2008 προγενέστερης αγωγής μεταξύ των ιδίων διαδίκων και αφορούσε αποζημίωση για θετική και αποθετική ζημία του παθόντος για το χρονικό διάστημα από τον τραυματισμό του έως τις 15.3.2008, καθώς και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Επίσης κρίθηκε με την ίδια απόφαση ότι από την ανωτέρω περιγραφόμενη σύγκρουση ο ενάγων τραυματίστηκε σοβαρά και για το λόγο αυτό μεταφέρθηκε στο Πανεπιστημιακό Γενικό Νοσοκομείο Πατρών, όπου διαπιστώθηκε ότι έχει υποστεί κάταγμα αριστερού μηριαίου οστού, θλάση στην περιοχή των πνευμόνων και ακολούθως πνευμονική εμβολή. Νοσηλεύτηκε στη μονάδα εντατικής θεραπείας του άνω νοσοκομείου μέχρι τις 11.1.2007 με βαρική υποξαιμία, δύσπνοια και απώλεια επιπέδου συνείδησης, στις 11.1.2007 υποβλήθηκε σε εξωτερική οστεοσύνθεση κατάγματος μηριαίου και παρέμεινε νοσηλευόμενος μέχρι τις 29.1.2007. Ακολούθως νοσηλεύτηκε εκ νέου κατά το χρονικό διάστημα από 3.2.2007 έως 14.2.2007 λόγω φλεβικής θρόμβωσης που υπέστη στο μηριαίο οστό, ακολούθως στις 19.6.2007 υποβλήθηκε σε αφαίρεση της εξωτερικής οστεοσύνθεσης και τέλος νοσηλεύτηκε εκ νέου από 27.6.2007 έως 13.7.2007 για χειρουργική ενδομυελική ήλωση αριστερού μηριαίου οστού. Συνεπεία του άνω τραυματισμού του κρίθηκε ότι αυτός δικαιούται μεταξύ άλλων το ποσό των 1.213,70 ευρώ για ιατρικές εξετάσεις και αγορά ορθοπεδικών ειδών, το ποσό των 4.538,31 ευρώ για απώλεια εισοδημάτων μέχρι τα τέλη Μαρτίου 2008 και το ποσό των 20.000 ευρώ για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης λόγω του άνω σοβαρού του τραυματισμού του και δη λόγω της νοσηλείας του στο άνω νοσοκομείο, των παραπάνω χειρουργικών επεμβάσεων στις οποίες υποβλήθηκε, της παραμονής στην οικία του κλινικής και της ανικανότητας του προς εργασία για χρονικό διάστημα πολλών μηνών. Περαιτέρω, όσον αφορά στην κρινόμενη αγωγή, αποδείχθηκε ότι εξαιτίας του ένδικου τραυματισμού η υγεία του ενάγοντος, έχει επιδεινωθεί. Συγκεκριμένα αποδείχθηκε ότι ο ενάγων, εξεταζόμενος στις 17.2.2009 στα εξωτερικά ιατρεία της ορθοπεδικής κλινικής του άνω νοσοκομείου αυτός βρέθηκε να πάσχει από έκτοπη οστεοποίηση ισχίου αριστερά. Για το λόγο αυτό υποβλήθηκε σε νέα χειρουργική επέμβαση κατά την οποία αφαιρέθηκαν οι εξοστώσεις και παρέμεινε νοσηλευόμενος στο άνω νοσοκομείο από 24.11.2009 έως 27.11.2009, οπότε και εξήλθε με συστάσεις για ακινησία τεσσάρων εβδομάδων. Ακολούθως στις 22.2.2010 εξετάστηκε στο Γενικό Νοσοκομείο Πατρών «Ο Άγιος Ανδρέας» όπου διαπιστώθηκε ότι έφερε δύσμορφη ουλή στη σφαγή του στέρνου συνεπεία της τραχειοστομίας που είχε υποβληθεί αμέσως μετά το ατύχημα, στον πώγωνα, στην έξω επιφάνεια του αριστερού μηρού, ενώ εξαιτίας και της μακροχρόνιας λήψης κορτιζόνης παρουσίασε χαλάρωση του πρόσθιου κοιλιακού τοιχώματος και σχηματισμό ραγάδων. Περαιτέρω διαπιστώθηκε ότι όλες οι παραπάνω δυσμορφίες επιδέχονται αισθητικής αποκατάστασης από πλαστικό χειρουργό και για την αποκατάσταση των άνω ουλών απαιτείται να γίνουν δύο επεμβάσεις (βλ. το από 22.2.2010 πιστοποιητικό του Γενικού Νοσοκομείου Πατρών «Ο Άγιος Ανδρέας» και το από 7.5.2010 ιατρικό πιστοποιητικό του πλαστικού χειρουργού ...). Η παραπάνω δυσμενής εξέλιξη στην υγεία του ενάγοντος, που είναι απότοκος των σωματικών βλαβών του από το ένδικο ατύχημα, δεν μπορούσε να προβλεφθεί κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, κατά το χρόνο που ασκήθηκε η πρώτη αγωγή. Προέκυψε άλλωστε ότι η συζήτηση της πρώτης αγωγής του ενάγοντος έλαβε χώρα στις 13-2-2009, ήτοι πριν τον χρόνο εξέτασης του στις 17-2-2009, οπότε και βεβαιώθηκε η έντονη έκτοπη οστεοποίηση για την αντιμετώπιση της οποίας έπρεπε να πραγματοποιηθεί επιπρόσθετη χειρουργική επέμβαση. Συνεπώς η αποκατάσταση της υγείας του ενάγοντος δεν επήλθε με τις προηγούμενες επεμβάσεις, αλλά προέκυψε επιδείνωση της υγείας του ώστε να παραστεί ανάγκη νέας χειρουργικής επέμβασης, επιπλέον δε οι ουλές από τις άνω επεμβάσεις εξακολούθησαν να υπάρχουν και μετά το

χρόνο άσκησης της πρώτης αγωγής και κατά συνέπεια προέκυψε ακολούθως η ανάγκη αισθητικής αποκατάστασης τους. Επομένως το Εφετείο Πατρών, που έκρινε επί της προγενέστερης αγωγής του ενάγοντος τελεσίδικα για την απαίτηση του ενάγοντος για αποζημίωση ηθικής βλάβης δεν έλαβε υπόψη του για τον καθορισμό του σχετικού ποσού την απρόβλεπτη εξέλιξη της υγείας του εξαιτίας της οποίας ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη λόγω της στεναχώριας και της ταλαιπωρίας, που δοκίμασε. Συνεπώς η βλάβη αυτή δεν καλύπτεται από το δεδικασμένο της άνω απόφασης και ο ενάγων, σύμφωνα με όσα προαναφέρθηκαν στη νομική σκέψη της παρούσας, δικαιούται συμπληρωματική χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της επιπλέον αυτής ηθικής βλάβης. Το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη την έκταση και τη σπουδαιότητα της πιο πάνω απρόβλεπτης εξέλιξης της υγείας του ενάγοντος, το ψυχικό και σωματικό του άλγος και ταλαιπωρία από τη νοσηλεία, στην οποία υποβλήθηκε, καθώς και την ανάγκη των δύο διορθωτικών επεμβάσεων στο μέλλον, αλλά και τη συνήθη κοινωνικοοικονομική κατάσταση των μερών (πλην του εναγομένου ν.π.ι.δ. που ενέχεται εγγυητικά), κρίνει ότι δικαιούται να λάβει χρηματική ικανοποίηση για την αποκατάσταση της ηθικής του βλάβης πλέον όσων έλαβε επιπλέον το ποσό 8.000 ευρώ και όχι των 20.000 ευρώ που ο ενάγων ζητεί. Αποδείχθηκε δε ότι κατά το διάστημα από 11.1.2007, οπότε και εξήλθε από τη μονάδα εντατικής θεραπείας του άνω νοσοκομείου, έως και τις 7.3.2008, ήτοι τόσο κατά το διάστημα όπου αυτός παρέμεινε νοσηλεύμενος στο άνω νοσοκομείο κατά τα άνω εκτεθέντα, όσο και κατά το χρόνο, που παρέμεινε κλινήρης στην οικία του, είχε ανάγκη λόγω της καταστάσεως του και της αδυναμίας του να αυτοεξυπηρετηθεί, ιδιαίτερης φροντίδας και περιποίησης και δη ανάγκη υπηρεσιών νοσοκόμου και οικιακής βοηθού. Η ίδια ανάγκη προέκυψε και μετά την άνω επιδείνωση της υγείας του και τη νέα χειρουργική επέμβαση στην οποία υπεβλήθη στις 24.11.2009, όταν αυτός παρέμεινε κλινήρης στην οικία του για χρονικό διάστημα ενός μηνός περίπου μετά την έξοδο του από το νοσοκομείο στις 27.11.2009. Το έργο αυτό προσέφερε στον ενάγοντα η μητέρα του ... για το παραπάνω χρονικό διάστημα άνευ ανταλλάγματος. Αν όμως προς τούτο προσλάμβανε άλλο πρόσωπο θα δαπανούσε το ποσό των 400 ευρώ μηνιαίως και συνολικά για χρονικό διάστημα δεκαπέντε μηνών το ποσό των (400 X 15) 6.000 ευρώ, ποσό που δικαιούται ο ενάγων ως αποζημίωση, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, καθόσον της καταβολής του ανωτέρω ποσού δεν απαλλάσσεται ο υπόχρεος προς αποζημίωση, αφού η οικειοθελής εκ μέρους της μητέρας προσφορά των υπηρεσιών αυτών δεν αποβαίνει, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 930 παρ. 3 ΑΚ προς όφελος του και κατά συνέπεια ο τραυματισθείς από υπαιτιότητα τρίτου, ο οποίος δέχεται τις αυξημένες περιποιήσεις και φροντίδες της μητέρας του για την αποκατάσταση της υγείας του, δικαιούται ν' απαιτήσει από τον υπόχρεο ως αποζημίωση, τουλάχιστον το ποσό που θα ήταν υποχρεωμένος να καταβάλει σε τρίτον που για το σκοπό αυτό θα προσλάμβανε, έστω και αν στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν καταβάλει κανένα τέτοιο ποσό στη μητέρα του, η οποία με προσωπική της θυσία, σε βάρος των λοιπών απασχολήσεων της, περιποιείται αυτόν (ΑΠ 1379/2004 αδημ., ΑΠ 371/2001 ΝοΒ 2002.347, ΕφΑθ 1425/1999 ΕπΣυγκΔ 2001.285). Πρέπει δε να σημειωθεί ότι όσον αφορά στη ζημία αυτή του ενάγοντος κατά το πρώτο ως άνω χρονικό διάστημα, αυτή ήταν μεν αντικειμενικά προβλεπτή έως το χρόνο άσκησης της πρώτης αγωγής στις 25.1.2008, πλην όμως ουδόλως ζήτησε ο ενάγων αποζημίωση για οικειοθελή προσφορά υπηρεσιών νοσοκόμου και οικιακής βοηθού εκ μέρους της μητέρας του με την προηγούμενη αγωγή του και συνεπώς δεν εμποδίζεται να την επιδιώξει με νέα συμπληρωματική αγωγή σύμφωνα και με όσα προαναφέρθηκαν στην άνω νομική σκέψη, ενώ η ζημία του χρονικού διαστήματος από 24.11.2009 έως 24.12.2009 οφείλεται στην άνω επιδείνωση της υγείας του και στη νέα χειρουργική επέμβαση στην οποία υπεβλήθη. Επομένως, όλο το παραπάνω κονδύλιο δεν καλύπτεται από το δεδικασμένο της άνω τελεσίδικης απόφασης, απορριπτόμενης ως αβάσιμης της σχετικής ένστασης του τρίτου εναγομένου ν.π.ι.δ. Εφόσον τα ίδια είπε και η εκκαλουμένη απόφαση, απορρίπτοντας ως αβάσιμη της σχετική ένσταση περί υπάρξεως δεδικασμένου όσον αφορά τα προαναφερόμενα δύο κονδύλια περί πρόσθετης αποζημίωσης για την ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος και για την αποζημίωση για τις δαπάνες αποκλειστικής νοσοκόμας-οικιακής βοηθού και στη συνέχεια προσδιόρισε την αποζημίωση για τα κονδύλια αυτά στα ως άνω ποσά, δεν έσφαλε αλλά ορθά εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και επομένως οι σχετικοί υπ' αριθ. 1ος, 2ος και 4ος λόγοι, της ένδικης εφέσεως είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι λόγω της ανωτέρω απρόβλεπτης επιδείνωσης της υγείας του, ο ενάγων εξετάσθηκε στις 7-5-2010 από τον πλαστικό χειρουργό ..., ο οποίος διαπίστωσε την αναγκαιότητα (η οποία ανέκυψε σε μεταγενέστερο χρόνο από το χρόνο άσκησης της πρώτης αγωγής) για την πραγματοποίηση δύο διορθωτικών επεμβάσεων για την αποκατάσταση των ουλών στο σώμα του ενάγοντος, όπως αυτές περιγράφονται στο από 7-5-2010 προαναφερόμενο ιατρικό πιστοποιητικό που υπογράφει ο ίδιος, το συνολικό κόστος των οποίων προσδιόρισε στο ποσό των 9.500 ευρώ

(αναλυομένου του ποσού αυτού σε 2.500 ευρώ για την κλινική, 700 ευρώ για τον αναισθησιολόγο και για τις δύο επεμβάσεις-τοποθέτηση και αποκατάσταση με διατατήρες ιστών, 4.500 ευρώ για την αμοιβή του ιατρού και των συνεργατών του και 1.800 ευρώ για τα υλικά. Σύμφωνα με την κρίση του παρόντος Δικαστηρίου η δαπάνη για τη διενέργεια των ανωτέρω χειρουργικών επεμβάσεων για την αποκατάσταση των ουλών στο σώμα του ενάγοντος ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 5.000 ευρώ (νοσηλεία στην κλινική, υλικά και αμοιβή των θεραπόντων ιατρών του) και όχι το ποσό των 9.500 ευρώ, όπως αναφέρεται στην ανωτέρω βεβαίωση, το οποίο θεωρείται υπερβολικό. Το ανωτέρω αιτούμενο κονδύλιο δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι ασκείται πρόωρα και επομένως εξ αυτού του λόγου είναι απορριπτό, όπως ισχυρίζεται το εκκαλούν ν.π.ι.δ., διότι σε κάθε περίπτωση αναφέρεται σε σωματική βλάβη του ενάγοντος που είναι υπαρκτή, ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι αυτή δεν έχει ακόμα αποκατασταθεί, αλλά πρόκειται αυτό να συμβεί στο μέλλον, χωρίς όμως εξ αυτού του λόγου να καθίσταται αβέβαιη η απαιτούμενη προς τούτο εν λόγω δαπάνη, αφού δεν υφίσταται οποιοσδήποτε παράγοντας που να την μεταβάλει στο μέλλον. Εξάλλου, για την βεβαίωση της δαπάνης αυτής είναι αρκετό το προαναφερόμενο από 7-5-2010 ιατρικό πιστοποιητικό του πλαστικού χειρουργού ..., δεδομένου ότι, εφόσον δεν έχουν εισέτι πραγματοποιηθεί οι εν λόγω χειρουργικές επεμβάσεις και δεν υπάρχουν άλλα παραστατικά που να βεβαιώνουν την σχετική δαπάνη, είναι το μόνο αποδεικτικό στοιχείο που μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον προσδιορισμό της σχετικής δαπάνης, δεδομένου ότι προέρχεται από τον πλέον αρμόδιο (θεράποντα ιατρό) για την κοστολόγηση των ανωτέρω εγχειρήσεων (βλ. σχετικά την ΕφΛαμ. 36/2008, Δημοσίευση στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ).

Επίσης, όπως προκύπτει από τη με αριθ. πρωτ. 3157/2013 βεβαίωση του ΙΚΑ-ΕΤΑΜ Αιγίου δεν κατεβλήθη στον ενάγοντα για το ένδικο τροχαίο ατύχημα που του συνέβη καμία άλλη παροχή πέραν των αναφερομένων στην υπ' αριθ. Σ91/425/4-4-2013 Απόφαση του Διοικητή και επομένως ο σχετικός ισχυρισμός του εναγομένου ν.π.ι.δ., ήδη εκκαλούμενος, περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος για την αξίωση του κονδυλίου για τη διενέργεια των πλαστικών επεμβάσεων είναι απορριπτός ως ουσία αβάσιμος. Επομένως, εφόσον τα ίδια δέχθηκε η εκκαλουμένη απόφαση, προσδιορίζοντας τη δαπάνη για την πραγματοποίηση των πλαστικών επεμβάσεων στο ποσό των 5.000 ευρώ, στηριζόμενη στο από 7-5-2010 ιατρικό πιστοποιητικό του πλαστικού χειρουργού ..., και απορρίπτοντας την προβαλλόμενη ένσταση περί ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης του ενάγοντος ως προς το ανωτέρω επιδικασθέν ποσό ως ουσία αβάσιμη, δεν έσφαλε αλλά ορθά εφάρμοσε το νόμο και εκτίμησε τις αποδείξεις και επομένως ο σχετικός υπ' αριθ. 3ος λόγος της ένδικης εφέσεως είναι απορριπτός ως αβάσιμος.

Περαιτέρω, αν στον πρώτο βαθμό ασκηθεί αγωγή από τον παθόντα κατά του Επικουρικού Κεφαλαίου λόγω συνδρομής κατά νόμο ευθύνης του για το ατύχημα και παράλληλα ασκηθεί και παρεμπόδιση αγωγή του Επικουρικού Κεφαλαίου κατά του κυρίου του ζημιογόνου και ανασφάλιστου αυτοκινήτου, οι οποίες αγωγές αμφοτέρως γίνουν πρωτοδίκως δεκτές και στη συνέχεια ασκηθεί έφεση από το Επικουρικό Κεφάλαιο για μείωση του ποσού της επιδικασθείσας υπέρ του ενάγοντος της κύριας αγωγής αποζημίωσης, τότε, στην περίπτωση αυτή δεν συντρέχει λόγος η έφεση του Επικουρικού Κεφαλαίου να επεκταθεί και στην παρεμπόδιση αγωγή του και τούτο διότι: Αν η έφεση του Επικουρικού Κεφαλαίου κατά του ενάγοντος της κύριας αγωγής γίνει εν μέρει δεκτή και περιορισθεί το ποσό της αποζημίωσης, το οποίο τούτο θα καταβάλει στον ενάγοντα της βασικής αγωγής, αυτό το μειωμένο ποσό τελικώς δικαιούται να αξιώσει από τον παρεμπιπτόντως εναγόμενο και όχι το αυξημένο της πρωτόδικης αποφάσεως, διότι το μειωμένο αυτό ποσό το Επικουρικό Κεφάλαιο θα καταβάλει στον ενάγοντα της βασικής αγωγής και δεν είναι αναγκαίο να μεταρρυθμισθεί κατά τούτο η πρωτόδικη απόφαση. Στην ανωτέρω περίπτωση είναι επιτρεπτή η προσθήκη αιρέσεως γιατί αυτή δεν δημιουργεί ανασφάλεια και αβεβαιότητα της διαδικασίας, δηλαδή δεν προκαλεί αποτελέσματα στα οποία στηρίζεται η άποψη του απαραδέκτου της προσθήκης αιρέσεως και τούτο γιατί η αίρεση συνδέεται με ενδοδιαδικαστικά γεγονότα, δηλαδή εν προκειμένω την παραδοχή της αντίθετης αυτοτελούς εφέσεως (Αθ.ν. Κρητικός, «Αποζημίωση από Αυτοκινητικά Ατυχήματα»,

Τέταρτη έκδοση, 2008, παρ. 36, αριθ. 26, σελ. 902, με τις εκεί αναφερόμενες παραπομπές στη νομολογία).

Το εκκαλούν ν.π.ι.δ. με την ένδικη έφεση του ισχυρίζεται ότι ο πρώτος εφεσίβλητος (ενάγων στην κύρια αγωγή) είναι πιθανό να ασκήσει έφεση με την οποία θα ζητεί να εξαφανισθεί η εκκαλουμένη απόφαση και να γίνει δεκτή η αγωγή του εν όλω. Ότι αν η έφεση αυτή γίνει δεκτή και εξαφανισθεί η πρωτόδικη απόφαση υποχρεωθεί να καταβάλει σε αυτόν ποσό μεγαλύτερο από αυτό που έχει υποχρεωθεί να καταβάλει με την εκκαλουμένη απόφαση, θα πρέπει να αχθεί προς κρίση ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου και η από 8-7-2011 ασκηθείσα παρεμπόδιουσα αγωγή του κατά του δεύτερου των εφεσίβλητων και να γίνουν δεκτά τα αιτήματα αυτής, μοναδικός δε τρόπος για να γίνει τούτο είναι η εκ μέρους του άσκηση αυτοτελούς έφεσης κατά της εκκαλουμένης απόφασης. Ο ανωτέρω ισχυρισμός του εκκαλούντος, Επικουρικού Κεφαλαίου, περί του ότι η ένδικη έφεση του πρέπει να επεκταθεί και στην ασκηθείσα παρεμπόδιουσα αγωγή του στην περίπτωση ευδοκίμησης ασκηθείσας εφέσεως από τον ενάγοντα-παθόντα που θα επιφέρει την εξαφάνιση της εκκαλουμένης υποχρεώνοντας τον να καταβάλει μεγαλύτερο ποσό αποζημιώσεως στον τελευταίο, αποτελεί προσθήκη αιρέσεως που σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην ανωτέρω μείζονα σκέψη είναι επιτρεπτή, ωστόσο αλυσιτελώς πραγματοποιείται, διότι δεν προκύπτει από τα έγγραφα της δικογραφίας η άσκηση αντίθετης αυτοτελούς εφέσεως από τον ενάγοντα της κύριας αγωγής-παθόντα, ήδη α' εφεσίβλητο.

Κατόπιν των ανωτέρω και δεδομένου ότι δεν υπάρχει άλλος λόγος της έφεσης προς έρευνα, πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση έφεση του τρίτου εναγομένου ήδη εκκαλούντος Επικουρικού Κεφαλαίου ως αβάσιμη κατ' ουσίαν, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο κατ' αρθ 495 παρ. 4 του ΚΠολΔ και να καταδικαστεί το εκκαλούν να πληρώσει στον πρώτο εφεσίβλητο τη δικαστική αυτού δαπάνη για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας (176,183ΚΠολΔ). Για τον δεύτερο εφεσίβλητο δεν θα περιληφθεί διάταξη δικαστικών εξόδων στην απόφαση γιατί αυτός λόγω της ερημοδικίας του δεν υποβλήθηκε σε δικαστική δαπάνη για την αντιμετώπιση της ένδικης εφέσεως. Τέλος, για την περίπτωση κατά την οποία ο δεύτερος των εφεσίβλητων, που δικάζεται ερήμην, ασκήσει κατά της αποφάσεως αυτής ανακοπή ερημοδικίας, πρέπει να ορισθεί παράβολο ερημοδικίας (άρθρα 681 Α, 673 παρ. 1, 591 παρ. 1, 505 παρ. 2 του ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

-ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην του δεύτερου εφεσίβλητου και κατ' αντιμωλίαν των λοιπών διαδίκων την από 14-1-2014 έφεση κατά της υπ' αριθ. 284/2013 οριστικής αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πατρών.

-ΟΡΙΖΕΙ παράβολο ερημοδικίας για τον απολιπόμενο διάδικο ποσού 290 ευρώ.

-ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση και

-ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ αυτήν κατ' ουσίαν.

-ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ την εισαγωγή των υπ' αριθ. 029912 και 029911 παραβόλων στο Δημόσιο Ταμείο.

-ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα του πρώτου εφεσίβλητου, που ορίζει για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας σε πεντακόσια (500)ευρώ.

-Κρίθηκε, κλπ....

Η ΕΦΕΤΗΣ